

Ποιός να νοιαστεί για των παιδιών σου, έρμε, το ψωμί,

ποιός να νοιαστεί, που κολυμπάς, μέσα στη δυστυχία ...

... Όσο θ' αφήνεις να σε κυβερνούν, ψεύτες ... δοτοί ...

η πείνα εφιάλτης Σου ... με φτώχεια ... κι ανεργία.

Ποιος να νοιαστεί, που απ' τα βάσανά σου ξαγρυπνάς,

ποιός να νοιαστεί, που γίνεσαι, βορά των αφεντάδων ...

... Όσο την ψήφο σπαταλάς ... κι ίδιος δεν ξυπνάς ...

τετραετίες θα περνάς, εν μέσω συμπληγάδων.

Ποιος να σε σώσει, απ' το ναυαγίο σου, καρτεράς ...

ποιανών τα χέρια προσδοκάς, μήπως και σε αρπάξουν,

... Μέρα τη μέρα, αν και βυθίζεσαι ... μήτ' αντιδράς ...

αφήνοντας και μέλλον σου, οι ίδιοι, να χαράξουν.

... Γι αυτό ξύπνα απ' το λήθαργο, ποτέ δεν είν' αργά ...

η όποια ελεημοσύνη τους, σ' επαίτη Σε γυρνάει ...

... Μόνο η δουλειά αξιοπρεπή, τον άνθρωπο κρατά ...

και τιμωρός γίνε κι Εσύ, αυτών, που στα 'χουν φάει.

□

Γιάννης .Ν. Κουλοτούρος

□